

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/189/2019
Identifikačné číslo spisu: 8115211050
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8115211050.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. T. Y., bývajúceho v R., W. Š. XX, zastúpeného JUDr. Vitalijom Frankom, advokátom v Prešove, Slovenská 69, proti žalovanej Obci Várhaňovce, so sídlom vo Várhaňovciach 56, IČO: 00 327 956, zastúpenej Mgr. Slavomírom Ilavským, advokátom v Prešove, Námestie legionárov 5, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, určenie neplatnosti odvolania z funkcie riaditeľa školy a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19 Cpr 10/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 4. apríla 2019 sp. zn. 9 CoPr 1/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 21. júna 2018 č. k. 19 Cpr 10/2015-396 v spojení s opravným uznesením zo 17. januára 2019 č. k. 19 Cpr 10/2015-430 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanej domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 1. apríla 2015 je neplatné a pracovný pomer trvá aj naďalej a žalovaná je povinná mu nahradiť ušlú mzdu, ako aj určenia, že odvolanie z funkcie riaditeľa Základnej školy vo Várhaňovciach 20 je neplatné a funkciu riaditeľa základnej školy vykonáva aj naďalej; žalovanej taktiež priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 1 ods. 1, § 1 ods. 2 písm. a/, § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 42 ods. 2, § 61 ods. 1, 2, § 68 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, § 3, § 5, § 24 zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázanú danosť dôvodov pre realizáciu úkonu zo strany žalovanej voči žalobcovi, ktoré žalobca žalobou napadol. Za závažný dôvod porušenia pracovnej disciplíny považoval súd prvej inštancie to, že za žalobcu učila asistentka Q. R. a za najzávažnejší dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru považoval súd fiktívny pracovný pomer G. Š. ako pedagogickej asistentky učiteľa, pretože túto funkciu nevykonávala, ale bola jej poskytovaná odmena akoby funkciu vykonávala. Súd prvej inštancie poukázal v tejto súvislosti na

dôvody obžaloby v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4 T 63/2017. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, žalobca si v období mesiacov september 2013 až jún 2014 ako riaditeľ školy nechal vyplácať príspevok za uvádzacieho učiteľa mesačne vo výške 32,50 eur a od januára 2014 vo výške 34,50 eur, o ktorý požiadal žalovanú v súvislosti s adaptačným vzdelávaním začínajúceho odborného zamestnanca G. Š., čím si zadovážil neoprávnený prospech vo výške 406,- eur a obci Várhaňovce spôsobil škodu vo výške 406,- eur. G. Š. vydal tiež rozhodnutie o úspešnom ukončení adaptačného vzdelávania napriek tomu, že táto toto vzdelávanie na Základnej škole Várhaňovce riadne neabsolvovala, podmienky na vydanie rozhodnutia nesplnila a neplnila ani žiadne úlohy uvádzacieho učiteľa, čím konal žalobca v rozpore so zákonom č. 317/2009 Z.z. a č. 553/2003 Z.z. Súd prvej inštancie ohľadne odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa školy uviedol, že v tejto časti žaloba podľa neho nemala skutkové a právne opodstatnenie, pretože žiadne z ustanovení zákona č. 596/2003 Z.z., zákona č. 552/2003 Z.z., ani Zákonníka práce neupravujú náležitosti odvolania z funkcie riaditeľa školy, okrem požiadavky vyjadrenia príslušnej rady školy a ani nevyhnutnosť uvedenia dôvodu odvolania. Nie je preto dôvodné vzťahovať na daný prípad právnu úpravu týkajúcu sa obsahových náležitostí výpovede z pracovného pomeru, resp. okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pri výpovedi z pracovného pomeru alebo okamžitom skončení pracovného pomeru končí pracovný pomer, v rámci ktorého bolo realizované jedno zo základných práv občana, právo na prácu. Zatiaľ čo pri odvolaní z funkcie riaditeľa školy, pracovnoprávny vzťah vyplývajúci z výkonu práce vo verejnom záujme nekončí, ale trvá ďalej, právo zotrvať vo funkcii založenej menovaním, nie je súčasťou základných práv upravených v druhej hlave Ústavy Slovenskej republiky. Takisto uvedené právne predpisy neupravujú ani lehotu, v ktorej zriaďovateľ môže po zistení nedostatkov, pristúpiť k odvolaniu z funkcie riaditeľa školy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie posudzoval iba to, či v právnom úkone odvolania z funkcie riaditeľa školy neboli porušené všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré upravujú odvolanie riaditeľa školy z funkcie, či bol tento úkon určitý a zrozumiteľný. Súd prvej inštancie preto skonštatoval, že takéto skutočnosti namietané neboli, ani ich nezistil. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 4. apríla 2019 sp. zn. 9 CoPr 1/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval zistiteľnosť priebehu konania a vykonávania dokazovania, z dôvodov rozsudku hodnotenie vykonaných dôkazov v ich jednotlivosti, ako aj vzájomnej súvislosti. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že nič nenasvedčuje, že by dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá, boli vymyslené alebo použité nie zákonným spôsobom. Ako odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca bol súdom prvej inštancie vypočutý, vypočutý bol bývalý starosta žalovanej obce. Žalobca mal priestor vyjadriť sa ku všetkým dôvodom, pre ktoré sa jeho zamestnávateľ rozhodol skončiť s ním pracovný pomer a nezodpovedá preto racionalite procesného postupu opakovaný výsluchu žalobcu a výsluch G. Š., osobitne za situácie tak, ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, právny zástupca žalobcu výslovne uviedol, že žalobca ďalšie návrhy na dokazovanie nemá. Ohľadne výhrady citovanej judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky odvolací súd uviedol, že hoci táto nespadá pod ustálenú rozhodovaciu prax, uvedené však súčasne neznamená, že sudca sa nemôže pri svojej rozhodovacej činnosti inšpirovať právnymi názormi súdnej autority z Českej republiky, osobitne v situácii, ak je určitá právna otázka posudzovaná vo vzťahu k totožnej právnej úprave. Napokon, aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj Ústavného súdu Slovenskej republiky sú citované názory týkajúce sa nimi prejednávanej problematiky s odkazmi na rozhodovaciu činnosť či už z Najvyššieho súdu Českej republiky alebo aj Ústavného súdu Českej republiky. Navyiac, ako z bodu 68. rozsudku vyplýva, súd prvej inštancie poukázal na článok uverejnený na internete, podľa ktorého pozíciou riaditeľa školy sa prisudzuje významná úloha, nakoľko je nie len pre správu v školstve určujúcim prvkom. Uvedeným chcel súd prvej inštancie zjavne zdôrazniť, podľa odvolacieho súdu správne, práve tú okolnosť, že u niektorých vedúcich zamestnancov, medzi ktorých patrí aj riaditeľ školy, spoločnosť vo všeobecnosti, a oprávnene, v zníženej miere toleruje takú činnosť alebo nečinnosť, ktorá môže negatívne ovplyvniť edukačný proces a tým aj výchovu maloletých. Záverom odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je interpretačne správne, s dostatočne podloženou argumentáciou, ktorá nebola spochybnená ani odvolacími námietkami žalobcu. O trovách odvolacieho konania rozhodol

podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietal, že odvolací súd neuviedol vo svojom rozhodnutí, o ktoré skutočnosti sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní opierať, resp. čím a kedy riadne zistil skutkový stav. Zároveň sa nestotožnil s použitím článku na webovej internetovej stránke v odôvodnení rozsudku okresného súdu, odkázanie na ktorý odobril odvolací súd. K vade zmätočnosti konania došlo, podľa dovolateľa, aj tým, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania a zisteného stavu rozhodol odlišne než v prvom, zrušenom rozsudku, a to tým, že si len prispôbil lehoty počítania možnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z týchto dôvodov preto považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za neodôvodnené, nepreskúmateľné, prekvapivé a v dôsledku toho nesprávne právne posúdené. Na základe uvedeného žiadal rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu považovala rozhodnutia súdov nižších inštancií za zákonné a správne, dovolanie žalobcu preto navrhla odmietnuť alebo zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECd0 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

13. Podľa presvedčenia žalobcu je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu okrem iného vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil terminologicky správnejším a širším pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z početnej konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj pomaly a ťažkopádne sa tvoriacej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porov. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, 4 Cdo 100/2018 a pod.).

14. Právo na spravodlivý proces je jasne koncipované ako samostatné subjektívne verejné právo každého jednotlivca voči štátu (súdu) ako povinnému subjektu na poskytnutie náležitej právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok (nie však priaznivý výsledok). Definovať toto základné právo je veľmi zložité, lebo je jedným zo základných stavebných pilierov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) a spravodlivej spoločnosti.

15. Porušením základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení chýba určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventúálne - alebo tým skôr - pokiaľ ich strana sporu namietala, ale krajský súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich irelevantnosť; pokiaľ krajský súd takto v prejednávanej veci postupoval, dopustil sa okrem iného aj svojvôle. zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy.

16. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodovania, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež i zásadami spravodlivého procesu.

17. Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod

9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

18. Dovolateľ namietal odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, prekvapivosť ako aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

19. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

20. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. V súvislosti s uvedenou námietkou žalobcu o prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. V danom prípade odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy nižších inštancií zhodne tvrdili, že žalobca nepreukázal dôvodnosť svojej žaloby, preto je uvedené dovolanie v tejto časti považované dovolacím súdom za nedôvodné.

23. Záverom dovolací súd uzatvára, že nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

24. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p.

25. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po

právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.